

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Karla Černína, Ph.D. a Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. ve věci

žalobce: **Ing. P. S.**
zastoupeného advokátem Mgr. Lubomírem Kinclem
sídlem Čechyňská 16, Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

za účasti osoby zúčastněné nařízení
Centrum Kociánka, IČ 00093378
sídlem Kociánka 93/2, 612 47 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Margitou Dostálovou
sídlem Lazaretní 11a, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/169815-331/1

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 4. 9. 2019, č. j. MPSV-2019/169815-331/1, se zrušuje a věc vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Rozhodnutí Centra Kociánka ze dne 9. 8. 2019, č. j. CK/520/2019 se zrušuje.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 456 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Lubomíra Kincla, advokáta, sídlem Brno, Čechyňská 16.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí uvedených v odstavcích I. a II. výrokové části tohoto rozsudku. Citovaným rozhodnutím Centra Kociánka, státní příspěvkové organizace (dále jen „povinný subjekt“ nebo „Centrum Kociánka“) byla postupem podle ust. § 15 odst. 1 ve spojení s ust. § 8 a zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím, ve znění platném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“) odmítnuta žádost žalobce ze dne 24. 7. 2019 o sdělení výše platu a odměn jednotlivých zaměstnanců státní příspěvkové organizace Centrum Kociánka v období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2019, poskytnutých prostředků podle zákona po jednotlivých zaměstnancích. Žalobce požadoval informace o platech a odměnách v následující formě:

	2017	2017	2018	2018	2019	2019
	plat	odměny	plat	odměny	plat	odměny
Pracovník 1						
Pracovník 2						
Pracovník 3						

Žalobce v žádosti dále uvedl, že počet řádků bude počet zaměstnanců období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2019. Povinný subjekt odmítl žádost žalobce s tím, že tento do září roku 2017 pracoval ve funkci vedoucího ekonomicko provozního úseku a měl možnost přístupu k nyní požadovanému typu informací a má možnost přiřadit, byť třeba jen některé z očíslovaných zaměstnanců ke konkrétním osobám. Povinná osoba zároveň dovodila, že v dané věci nebylo prokázáno, že by účelem vyžádání informace bylo přispět k diskuzi o věcech veřejného zájmu, že by se informace samotná týkala veřejného zájmu ani, že by žalobce plnil úkoly či posláním dozoru veřejnosti, či roli tzv. „společenského hlídačského psa“. Ze strany žalobce se jedná o zjevné zneužití práva. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný závěry povinného subjektu potvrdil. V dané věci by se mohlo jednat o zneužití práva na informace, v případě žalobce se jedná spíše o soukromý zájem žadatele, neboť z pozice vedoucího pracovníka měl přístup v období do konce září 2017 k požadovanému typu informací a má tedy možnost přiřadit, byť třeba jen některé z očíslovaných zaměstnanců ke konkrétním osobám.

II. Obsah žaloby a doplňujících podání žalobce

2. Ve včas podané žalobě žalobce namítal, že ačkoliv v žádosti ze dne 24. 7. 2019 uvedl v souladu s názorem žalovaného, jak by měla případná odpověď povinného subjektu vypadat, bylo rozhodnuto o odmítnutí žádosti. Žalobce namítal, že argumentace nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 10. 2017 sp. zn. IV. US 1378/16 (dále „platový nález“) je nepřipadná, neboť tento nález vychází z odlišného skutkového základu, než je v dané věci. Ústavní soud se totiž zabýval otázkou poskytování údajů ze strany povinného subjektu týkající se konkrétně určeného zaměstnance, ovšem žádost byla podána v souladu s metodickým doporučením žalovaného vydaným pod č. j. MV-138779-7/ODK-2017. Žalovaný provedl „vyhodnocení“ splnění podmínek nové žádosti tak, že žalobce měl žádat o neanonymizované údaje. Takový závěr je však zcela nepravdivý, neboť předmětná žádost nesměruje k poskytnutí informace o konkrétně určeném zaměstnanci povinného subjektu. Žádost směřovala pouze k poskytnutí anonymizovaných údajů o výši platů a odměn všech zaměstnanců povinného subjektu. Argumentace žalovaného i povinného subjektu, že žalobce jakožto bývalý zaměstnanec povinného subjektu má být schopen identifikovat jednotlivé zaměstnance na základě částek odpovídající výši jejich platů a odměn je absurdní.
3. V doplňujícím procesním podání ze dne 29. 6. 2020 žalobce uvedl, že s ohledem na dobu ukončení pracovního poměru u povinného subjektu, na období, pro kterou je žádost podávána a vzhledem k množství a fluktuaci zaměstnanců povinného subjektu a vzhledem k časovému odstupu od ukončení pracovního poměru není myslitelné, aby bylo v jeho moci požadované údaje přiřadit ke konkrétnímu zaměstnanci. Žalobce připojil zprávu Úřadu veřejného ochránce práv ze dne 19. 5. 2020, sp. zn. 6148/2019/VOP/PL, č. j. KVOP-13352/2020, na jehož právní argumentaci odkázal. V uvedené zprávě je mimo jiné vysloven závěr, že žalovaný pochybil tím, že se ztotožnil se závěrem povinného subjektu, že žalobce je schopen na základě poskytnuté informace o ročním platu a odměně personifikovat jednotlivé zaměstnance označené číselnou řadou. Závěr, že je žalobce způsobilý na základě poskytnutých anonymizovaných informací personifikovat všechny zaměstnance povinného subjektu se při počtu 200 zaměstnanců jeví jako vysoce nepravděpodobný a není ve spisovém materiálu nijak doložen. V rámci šetření u veřejného ochránce práv žalobce uvedl, že ze své pozice platy zaměstnanců centra Kociánka nestanovoval, ani je neodsouhlasoval, to bylo věcí referentky práce a mezd, případně jí zastupující personalistky, a to ve spolupráci s ředitelem centra. Žalobce uvedl, že platové výměry zaměstnanců neměl k dispozici. Ve zprávě veřejného ochránce práv je dále uvedeno, že povinný subjekt i ministerstvo presumovaly stěžovatelovu schopnost přiřadit údaje o platu a odměnách zaměstnanců centra označených číselnou řadou ke jménům jednotlivých zaměstnanců, i když jde o údaje za celý rok 2017 a že žalobce v centru fakticky pracoval jen do 2. 10. 2017. Tuto schopnost má mít žalobce i pro období celého roku 2018 a polovinu roku 2019, kdy v centru nepracoval vůbec. Žalobou napadené rozhodnutí ani spisový materiál neobsahují skutečnosti potvrzující, že žalobce měl po 2. 10. 2017 detailní informace o vývoji (úpravě) platových poměrů všech zaměstnanců Centra Kociánka, vyplacených odměnách a jejich výši. Totéž se týká změn personálního složení zaměstnanců centra, kterých je více než 200, k nimž došlo po 2. 10. 2017. Žalovaný pochybil, neboť řádně neprověřil, zda žalobce skutečně může disponovat schopnostmi, které mu byly povinným subjektem přisouzeny. Žalobce neměl informace o platu a odměnách zaměstnanců ani za celý rok 2017, počet zaměstnanců se v letech 2017-19 měnil. Zároveň někteří pracovníci s vyšší kvalifikací mohli mít zkrácený pracovní úvazek a jejich plat mohl dosahovat výše, kterou pobírali například manuální pracovníci pracující na plný

úvazek. Někteří zaměstnanci zase nebyli v pracovním poměru celých 12 měsíců. V dané věci bylo nadbytečné provádět platový test judikovaný Ústavním soudem, neboť nešlo o poskytnutí osobních údajů zaměstnanců povinného subjektu. Sám žalovaný zveřejnil anonymizované informace o platu s odměnami náměstků, státního tajemníka, ředitelů sekcí/odborů za rok 2018. Žalobce požaduje obdobnou informaci, nadto bez rozčlenění na vedoucí zaměstnance a dokonce bez uvedení počtu měsíců, po které byly veřejné prostředky vyplácené, což by usnadnilo identifikaci těch příjemců, kteří funkci nevykonávali po dobu celých 12 měsíců.

4. V doplňujícím procesním podání ze dne 14. 12. 2020 poukázal žalobce na závěrečné stanovisko veřejného ochránce práv ze dne 9. 12. 2020, č. j. KVOP-48603/2020, z něhož vyplývá, že žalovaný pochybil, neboť podmínky pro odmítnutí jeho žádosti nebyly naplněny. V citovaném stanovisku je mimo jiné uvedeno, že závěr žalobce, že by byl schopen personifikovat zaměstnance, není ve spisovém materiálu opřen o důkazy. Pro závěr neposkytnutí informace nestačí pouhá nepodložená tvrzení dotčených osob a podobně. Dále jsou ve stanovisku uvedeny další podstatné závěry, jak vyplývají z předchozí zprávy o šetření ve věci poskytnutí anonymizovaných informací o platu a odměnách zaměstnanců veřejného ochránce práv citované shora.

III. Vyjádření žalovaného žalobě

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný argumentoval obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí. Navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

6. Osoba zúčastněná na řízení - povinný subjekt (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2020, č. j. 10 As 244/2020 - 40, odst. 14-16) setrvala na svých závěrech uvedených v prvostupňovém rozhodnutí o odmítnutí žádosti a ztotožnila se i s hodnocením věci, jenž je uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí žalovaného. Povinný subjekt předložil e-mailovou korespondenci žalobce vůči některým zaměstnancům povinného subjektu, z níž dovozuje, že žalobce zná jmenovitě zaměstnance povinného subjektu a že požadavek na poskytnutí informací ze strany žalobce je ryze osobní.

V. Posouzení věci krajským soudem

7. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou. Soud rozhodl bez nařízení jednání za splnění podmínek ve smyslu ust. § 51 odst. 1 a § 76 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „S.ř.s.“).
8. Mezi účastníky řízení není sporné a z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 26. 4. 2019 požadoval „sdělení výše platu a odměn zaměstnanců povinné osoby v období od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2019,

poskytnutých veřejných prostředků podle zákonů“. Povinný subjekt rozhodnutím ze dne 7. 5. 2019 s odkazem na platový nález odmítl tuto žádost o informace. Na základě stížnosti žalobce ze dne 4. 7. 2019 žalovaný rozhodnutím ze dne 10. 6. 2019, č. j. MPSM-2019/109378-331/1 zrušil předchozí prvostupňové rozhodnutí povinného subjektu ze dne 7. 5. 2019 a věc mu vrátil k dalšímu projednání. V tomto rozhodnutí žalovaný uvedl, že žadatel nežádal jmenný seznam s uvedením platů (konkrétní jméno a plat), přičemž při vyřizování žádostí, jenž se týkají informace o platech a odměnách je na prvním místě nutné posoudit, zda žadatelův informační požadavek skutečně směřuje k poskytnutí informace o platu či odměně konkrétní (určitelné) osoby či osob. Žalobce v první žádosti nežádal o poskytnutí osobních údajů; vzhledem k tomu, že počet zaměstnanců povinného subjektu se pohyboval v předmětných letech od 239 do 248 zaměstnanců, je velmi obtížné, ne-li skoro nemožné, konkrétní plat přidit ke konkrétnímu zaměstnanci. Nejedná se o poskytování osobních údajů a žádost měla být vyřízena podle metodického doporučení ministerstva vnitra č. j. MV-138779-7/ODK-2017. Z tohoto pokynu bylo žalovaným v uvedeném rozhodnutí citováno *„Žádostmi, u nichž se žadatel nedomáhá zpřístupnění osobních údajů jsou například žádosti o poskytnutí informace o platech vedoucích všech odborů městského úřadu, všech náměstků ministra vnitra, informace o odměnách všech členů rozkladové komise a podobně, bez výslovného požadavku na jejich jmenovité určení nebo funkční zařazení. Odpověď na takový dotaz pak v podstatě znamená zpřístupnění informace, například vedoucí 1, vedoucí 2, s přiřazenou výší platů a odměny. V případě těchto žádostí, tedy žádostí, u nichž zpřístupnění údaje o platu či odměně není přiřaditelné ke konkrétní fyzické osobě (jménem, příjmením, zastávanou pozicí) nepodléhá jejich vyřízení požadavkům platového nálezu (nejde o zpřístupnění osobních údajů) a tyto informace proto lze bez dalšího vydat.“*

9. Povinná osoba následně listinou ze dne 24. 6. 2019, č. j. CK/354/2019 sdělila k první žádosti žalobce, že mu poskytuje informaci: *„Výše platů a odměn zaměstnanců státní příspěvkové organizace Centra Kociánky, IČ: 00093378 v období od 1. 1. 2017 do 31. 3. 2019, poskytnutých veřejných prostředků podle zákonů činí 155 897 337 Kč na platy a 5 605 603 Kč na odměny zaměstnanců.“* Proti uvedenému způsobu reakce povinného subjektu na žádost podal žalobce stížnost, o níž žalovaný rozhodl svým rozhodnutím ze dne 19. 7. 2019, č. j. MPSV-2019/147417-331/1, přičemž postup povinného subjektu při vyřizování žádosti potvrdil. Důvodem byla skutečnost, že žalovaný dospěl k závěru, že povinný subjekt odpověděl na dotaz žalobce zcela v souladu s jeho žádostí, neboť žalobce žádal o sdělení výše platů a odměn zaměstnanců a povinný subjekt mu obecně odpověděl sdělením celkově vyplacených platů a odměn za požadované období; k žádosti nebyla připojena žádná tabulka ani jiný upřesňující požadavek, jakou formou žadatel žádá odpovědět.
10. Žalobce v nové žádosti ze dne 24. 7. 2019 uvedl, že na základě posledně citovaného rozhodnutí žalovaného a zákona o svobodném přístupu k informacím žádá povinný subjekt znovu o sdělení výše platů a odměn jednotlivých zaměstnanců v období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2019, poskytnutých z prostředků podle zákonů podle jednotlivých zaměstnancích. Dále uvedl, že informace o platech a odměnách žádá ve formě uvedené v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku, přičemž počet řádků bude počet zaměstnanců v období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2019. Jak již bylo rekapitulováno v odstavci 1 odůvodnění tohoto rozsudku, povinný subjekt žádost žalobce odmítl s tím, že žalobce je bývalým vedoucím ekonomicko-provozního úseku, kde pracoval do září roku 2017 a z důvodu jeho vědomostí má mít možnost přiřadit, byť třeba jen k některému z očíslovaných

zaměstnanců konkrétní osoby; ze strany žalobce se jedná o zjevné zneužití práva; povinný subjekt opět zopakoval test ve smyslu platového nálezu Ústavního soudu. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí povinného subjektu, a toto zároveň potvrdil. Ztotožnil se s názorem povinného subjektu s tím, že žalobce měl k požadovanému typu informací přístup do konce měsíce září roku 2017 a má proto možnost přiřadit, byť jen některé z očíslovaných zaměstnanců ke konkrétním osobám, kromě jiného žalovaný vyšel z vyjádření povinného subjektu, které si vyžádal.

11. V projednávané věci je mezi účastníky řízení především sporné, zda žalobce by byl schopen, pokud by mu povinný subjekt sdělil jím požadované informace, přiřadit tyto ke konkrétním zaměstnancům povinného subjektu. Jak ze shora provedené rekapitulace projednávané věci vyplývá, povinný subjekt i žalovaný dospěli k závěru, že je třeba předmětnou žádost žalobce odmítnout zcela, neboť žalobce má být nadán schopností s ohledem na jeho dřívější funkci vedoucího ekonomicko provozního úseku povinného subjektu personifikovat („být třeba jen některé z očíslovaných zaměstnanců“ – viz odůvodnění rozhodnutí o odmítnutí žádosti, respektive všech – viz odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí).
12. Pokud jde o právní rámec projednávané věci, pak ve smyslu ust. § 8a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu.
13. Podle ust. § 8a odst. 2 citovaného zákona platí, že povinný subjekt poskytne osobní údaje o veřejně činné osobě, funkcionáři nebo zaměstnanci veřejné správy, které vypovídají o jeho veřejné nebo úřední činnosti nebo jeho funkčním nebo pracovním zařazení.
14. Podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona platí, že pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen „rozhodnutí o odmítnutí žádosti“), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.
15. Z judikatury správních soudů i Ústavního soudu týkající se možnosti poskytování informace o platech, odměnách či obdobném plnění (dále jen „platové informace“) vyplývá, že je třeba nejprve zjistit, zda se jedná o informace anonymní, jež nelze spojit s konkrétními zaměstnanci (dále jen „anonymní informace“) – viz například nedávný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2021, č. j. 5 As 12/2019-55, teprve až poté, kdy je najisto postaveno, že se jedná o nikoliv anonymní informaci ve shora uvedeném smyslu, je třeba použít test vyplývající z platového nálezu Ústavního soudu. Jak již bylo shora uvedeno, povinný subjekt odmítl poskytnout informace o jakémkoliv svém zaměstnanci, jež jím byl po celé nebo i jen po část žalobcem požadovaného období od 1. 1. 2017 do 30. 6. 2019. Napadené rozhodnutí žalovaného přičklo žalobci schopnost u všech zaměstnanců (označených číslem, jež bylo na výběru povinného subjektu) určit na základě poskytnutých údajů o platu a odměnách za rok 2017, 2018 a prvního pololetí roku 2019 jejich identifikaci (určit, o koho se přesně jedná). Pro takovouto schopnost žalobce by však muselo být v rámci správního spisu možno nalézt jasnou oporu.

16. Z judikatury správních soudů jednoznačně vyplývá, že zákon o svobodném přístupu k informacím vychází z pravidla, že informace se (až na výjimky) poskytují. Omezení či podmiňování poskytování informací (ony výjimky) podléhají restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněné, přičemž důkazní břemeno ohledně toho leží na povinných subjektech. Důvodem pro neposkytnutí informace nemůže být pouze jinak nedoložené tvrzení povinného subjektu. Odmítnutí poskytnutí požadovaných informací má být řádně odůvodněno, jak v rozhodnutí povinného subjektu, tak v rozhodnutí žalovaného; pro posouzení přezkoumatelnosti rozhodnutí o odmítnutí informace je rozhodující především to, co je v těchto rozhodnutích uvedeno, nikoliv například až tvrzení obsažená ve vyjádření k žalobě, případně v kasační stížnosti; v rámci soudního řízení nelze doplňovat nové důvody pro odmítnutí žádosti a zohledňovat skutečnosti, které mohly být povinným subjektem, případně jemu nadřízeným zohledňovány, ale nebyly (viz například shora již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2021, č. j. 5 As 12/2019-55).
17. Z rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného vyplývá, že žalobce byl v postavení vedoucího ekonomicko provozního úseku povinného subjektu, a to do měsíce září 2017 (včetně). Žalobce namítal, že úvaha o jeho schopnostech přiřadit k jím vyžadovaným údajům konkrétní zaměstnance je nesmyslná, byť i jen s ohledem na dobu ukončení pracovního poměru u povinného subjektu, na období, po kterou je žádost podávána a s ohledem k množství a fluktuaci zaměstnanců povinného subjektu (konkrétnější tvrzení v tomto směru žalobce uplatnil ve své stížnosti veřejnému ochránci práv). V rozhodnutí žalovaného je uvedeno, že si žalovaný vyžádal vyjádření povinného subjektu k pracovní náplni a způsobu práce žadatele v době, kdy byl ještě zaměstnancem povinného subjektu. Pracovní kompetenci vedoucího ekonomicko provozního úseku mělo být také zpracování schvalování platu a výše odměn jednotlivých zaměstnanců a vedoucích pracovníků, stejně tak se měl žalobce zúčastňovat diskuzí a obhajoby případných odměn. Ve správním spise se však nenachází citovaná žádost ani odpověď na ni ze strany povinného subjektu, pouze je zde založeno písemné sdělení ředitele povinného subjektu ze dne 31. 5. 2019, z něhož žalovaným dovozovaná informace o pracovní náplni a tvrzené činnosti žalobce (zpracování schvalování platu a výše odměn jednotlivých zaměstnanců a vedoucích pracovníků, účast žalobce u diskuzí a obhajoby případných odměn) nevyplývá. Uvedené závěry nejsou ve správním spise řádně doloženy, nachází se zde pouze vyjádření ředitele povinného subjektu v rámci písemnosti, již bylo postupováno odvolání žalobce proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace, že žadatel je jako bývalý vedoucí pracovník organizace na úseku ekonomicko provozním způsobilý rozklíčovat a personifikovat jednotlivé zaměstnance a jejich platy a odměny, pokud by mu byly požadované informace způsobem, jakým žadatel žádá, organizací poskytnuty.
18. Za uvedeného stavu je nutno konstatovat, že povinný subjekt ani žalovaný neunesli důkazní břemeno ve vztahu k jimi dovozovaným schopnostem žalobce na základě jím požadovaných informací ztotožnit konkrétní informace ke všem konkrétním zaměstnancům povinného subjektu v předmětném období. Jak bylo shora uvedeno, z judikatury soudů rozhodujících ve správním soudnictví i Ústavního soudu vyplývá, že zákon o svobodném přístupu k informacím vychází z pravidla, že informace se až na výjimky poskytují, omezení či podmiňování poskytnutí informace podléhají restriktivnímu výkladu a musí být řádně odůvodněné, přičemž důkazní břemeno v tomto směru tíží povinné subjekty. I z tohoto důvodu je nutno konstatovat, že obě rozhodnutí

jsou s citovanou judikaturou v rozporu, nebyl tak dán (za uvedeného stavu) podklad pro jejich vydání. Žalovaným ani povinným subjektem nebylo doloženo, že by žalobce jimi dovozovanými informacemi či schopnostmi disponoval. Navíc, jak ze shora rekapitulovaného vyplývá, předmětná žádost byla odmítnuta ve vztahu ke všem zaměstnancům, jichž bylo v rozhodném období cca 250. Podle rozhodnutí povinného subjektu i žalovaného navíc žalobce pracoval v uvedené funkci pouze do konce měsíce září roku 2017 a není zřejmé, jak by mohl dovozovanými schopnostmi disponovat, pokud neměl informace o platech a odměnách v posledním čtvrtletí roku 2017. Nebylo rovněž objasněno, jak mohl žalobce uvedenými schopnostmi disponovat i ve vztahu k zaměstnancům, kteří nepracovali pro povinný subjekt po celé požadované období a podobně. Za uvedeného stavu, kdy se povinnému subjektu ani žalovanému nepodařilo prokázat, že by se jednalo o požadavek na individualizované informace (ve smyslu shora vyloženého) bylo předčasné používat na danou věc test uvedený Ústavním soudem v platovém nálezu.

VI. Závěr a náklady řízení

19. Na základě výše uvedených skutečností a úvah shledal krajský soud žalobu důvodnou, a proto napadené rozhodnutí žalovaného výrokem pod bodem I. podle ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil. Ve smyslu ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. krajský soud dále vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Výrokem pod bodem II. soud rovněž rozhodl o zrušení rozhodnutí o odmítnutí žádosti žalobce povinným subjektem, neboť jak je shora uvedeno, žádost žalobce neměla být za popsaného stavu odmítnuta.
20. V dalším řízení povinný subjekt, případně žalovaný vytčené vady napraví (viz ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.).
21. Soud sice zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí, nicméně nemůže postupovat podle § 16 odst. 4 informačního zákona, neboť takovýto postup přichází v úvahu pouze tehdy, je-li rozhodnutí o odepření informace přezkoumatelné (viz například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2006, č. j. A 2/2003-73, publikovaný ve Sb. NSS č. 1469/2008). Napadená rozhodnutí soud na základě shora uvedených úvah shledal jako nepřezkoumatelná. Zároveň v dané věci nebylo zjištěno, že by se povinný subjekt či žalovaný dopouštěl obstrukcí vydáváním nepřezkoumatelných rozhodnutí s cílem vyhnout se poskytnutí informace.
22. Pokud jde o důkazní návrhy předkládané osobou zúčastněnou na řízení ve formě e-mailové komunikace žalobce s některými zaměstnanci povinného subjektu, tyto soud k důkazu neprováděl, neboť konstatoval nepřezkoumatelnost obou napadených rozhodnutí, přičemž jak shora je již uvedeno, z judikatury správních soudů vyplývá, že odmítnutí požadovaných informací musí být řádně odůvodněno již v rozhodnutí o odmítnutí informací, případně v navazujícím odvolacím rozhodnutí.
23. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a proto má vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady řízení spočívají v zaplaceném soudním poplatku za žalobu výši 3 000 Kč a dále v

nákladech právního zastoupení podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). V daném případě se jedná o odměnu advokáta – zástupce žalobce za zastupování v řízení před krajským soudem, a to za 4 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a 3 písemná podání ve věci samé – podání žaloby a procesních podání ze dne 29. 6. a 14. 12. 2020) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) advokátního tarifu ve výši 12 400 Kč (4× 3 100 Kč); a dále o náhradu hotových výdajů ve výši 1 200 Kč (4× 300 Kč). Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů o částku 2 856 Kč odpovídající příslušné dani z přidané hodnoty. Celkem se tedy jedná o částku ve výši 19 456 Kč. Ke splnění uvedené povinnosti byla žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 29. 9. 2021

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu